

WYROK TRYBUNAŁU
z dnia 28 września 2012 r.
w sprawie E-18/11

Irish Bank Resolution Corporation Ltd przeciwko Kaupthing Bank hf.

(Artykuł 34 porozumienia o nadzorze i Trybunał – Odwołanie od decyzji, w której żąda się zasięgnięcia opinii doradczej – Reorganizacja i likwidacja instytucji kredytowych – Dyrektywa 2001/24/WE – Wykładnia zgodna)

(2013/C 29/07)

W sprawie E-18/11 Irish Bank Resolution Corporation Ltd przeciwko Kaupthing Bank hf. – WNIOSEK skierowany do Trybunału na mocy art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości złożony przez Héraðsdómur Reykjavíkur (sąd rejonowy w Reykjavíku), dotyczący wykładni art. 14 dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych, Trybunał w składzie: Carl Baudenbacher (prezes (sędzia sprawozdawca)), Per Christiansen oraz Páll Hreinsson (sędziowie), wydał w dniu 28 września 2012 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

- 1) W przypadku rozbieżności między różnymi wersjami językowymi za wersję wyrażającą znaczenie przepisu prawa EOG należy uznać tę, która oddaje cel i ogólny porządek przepisów określonych w dyrektywie oraz ogólne zasady prawa EOG.
- 2) Artykuł 14 dyrektywy 2001/24/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego, który po uprzednim opublikowaniu wezwania do zgłaszania wierzytelności wobec znanych wierzycieli, których miejsce zamieszkania bądź siedziba, miejsce stałego pobytu lub siedziba zarządu znajdują się w innym państwie EOG, zezwala na unieważnienie niezgłoszonych wierzytelności, nawet jeżeli ich wierzyciele nie zostali indywidualnie powiadomieni a prawo krajowe wymaga zgłoszenia wierzytelności w celu jej uznania.
- 3) Podczas gdy Porozumienie EOG nie wymaga, aby przepis dyrektywy, którą włączono do Porozumienia EOG jako jego część, był stosowany bezpośrednio i miał pierwszeństwo przed przepisem krajowym, który nie stanowi poprawnej transpozycji właściwego przepisu prawa EOG do prawa krajowego, sąd krajowy jest zobowiązany zapewnić w możliwie największym stopniu rezultat zgodny z celem dyrektywy poprzez wykładnię prawa krajowego zgodną z przepisem prawa EOG.